

han udkæmpede noget med sig selv. Saa sagde han med lav, men fast og tydelig Stemme;

„Jeg takker Jer for Jeres Tilslutning, Venner! Den har gjort mig glad og tryk. Ingen veed, hvad Fremtiden kan bringe; men jeg nærer ikke længer Frygt.“ — Og med hævet Røst tilføjede han, idet hans Kinder med-et blussede: „Jeg kender nu mit Kald; og om jeg end skal møde Modstand, ja maaske Kamp, — intet skal hindre mig i at følge det. Vær vis paa det! . . . Og idet jeg nu takker Jer alle for idag, vil jeg til Slutning bede Jer om at samles med mig i en Bøn. Og jeg vil bede Jer at gøre dette ved, at vi synger vor gamle, dejlige Salme:

Alt staar i Guds Faderhaand!“

Sangen blev sunget og endnu en, og bagefter raabte flere endda paa en til, — men da rejste Væver Hansen sig og erklærede brat Mødet for afsluttet.

Klokken var ogsaa bleven langt over syv. I Salen var der næsten ganske mørkt, og Luften derinde var kvælende. Lidt lysere blev der, da Karlene nu sprang ned fra Vinduerne — nogle ud, andre ind. I et rødt Skær fra den nedgaaende Sol brød Forsamlingen op og trængte sig mod Udgangen.

Paa sin Vej ud af Salen blev Emanuel overalt omringet af Folk, der vilde trykke hans Haand og takke ham. Han følte sig som baaret frem af Taknemmelighed og Hyldest. Det summede i Luften omkring ham med Udbrud af Glæde og Beundring. „Nej, hvor det dog er en skøn ung Mand!“ — „Ja, han ser dog ret ud som et Guds Barn.“ — „Saa from og god!“ — „Og han skal nok saadan ligne sin salig Mo'er!“

Udenfor Indgangen kom ogsaa Else hen til ham og greb rørt hans Haand, mens Glædestaarer stod hende i de lyse Øjne. Han sagde smilende: „Selv Tak, Else!“ — og saa sig i det samme om efter Hansine.